

► DVĚ NOVELY K SÉRII KOSTIČAS ◄

BLEDÝ
SNÍLEK

PÍSEŇ
ÚSVITU

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BLDÝ
SNÍLEK

PÍSEŇ
ÚSVITU

PŘELOŽILA
KATEŘINA HAJŽMANOVÁ

BRNO 2023

BLEDÝ
SNÍLEK

PÍSEŇ
ÚSVITU

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

The Pale Dreamer:

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2016

The Dawn Chorus:

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2020

Cover design © David Mann

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1726-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1727-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1728-2 (MobiPocket)

► DVĚ NOVELY K SÉRII KOSTIČAS ◀

BLDÝ
SNÍLEK

I

STRAŠLIVÝ PŘÍPAD ANNE NAYLOROVÉ

Londýn 2056

Kdybyste se mě zeptali, co mám na životě nadějně začínající kriminálnice v roce 2056 nejradši, nejspíš bych vypíchla nějakou obyčejnou věc. Před svítáním popíjet kávu v našem doupěti a přitom naslouchat, jak se hlavní město kolem protahuje a probouzí. Sedět pod rozkvetlou třešní na našem dvorku a listovat si zakázanými romány. Tajné výpravy do Jaxonova pokoje a poslouchání nezákonné hudby.

Divné, já vím. Ne že bych tyhle věci nemohla dělat už předtím, než mě najal Jaxon Hall. Možná bych se nedostala k nelegální muzice a románům, ale klidně jsem si mohla najít strom a číst si pod ním nebo si před rozedněním vařit kávu, i kdyby všechno dopadlo jinak. Byly to obyčejné okamžiky v mém nyní neobyčejném životě — a tím pádem se proměnily v neobyčejné.

Jako krajinochodkyně bych měla být naprosto jedinečná vidoucí, nebo přinejmenším vzácná. Jaxon si byl jistý, že v sobě ukrývám velkolepé schopnosti: kdyby se mi zachtělo, dokázala bych opustit vlastní tělo, zmocnit se jiných lidí a vodit je podle libosti jako nemyslicí loutky. Ale po třech měsících pod jeho

vedením se mi to ještě pořád nedařilo. Ne že bych se nesnažila, to je potřeba dodat — jen jsem nevěděla, jak na to, a nikdo si nebyl jistý, jak mě vlastně učit.

Poprvé jsem se doslechla o strašlivém případě Anne Naylorové v říjnu toho roku. Ono pondělní odpoledne jsem zrovna trávil v „pracovně“ našeho doupěte za starým dubovým stolem téměř pohřbeným pod kupou papírů a dokumentů. Doupě byl tříposchodový mezonet na Monmouth Street v nevelké čtvrti Sedm ciferníků. Mělo tři stálé obyvatele — mě, Jaxona a Elizu. Nick bydlel ve vlastním bytě, ale často tu zůstával s námi.

Doupě jsem si zamilovala hned, jak jsem se sem přistěhovala. Bylo zakrámované a zaprášené a kotel byl naprosto k ničemu, ale díky tomu mi připadalo ještě útulnější a zabydlenější. Jaxon mě obdaroval vlastním pokojem a řekl mi, ať si s ním udělám, co jen budu chtít. A tak jsem si stěny vymalovala vínově rudou barvou a zaplnila ho tretkami z černého trhu, kde jsem se po večerech snažila ulovit starožitnosti a kuriozity. Vůbec se nepodobal mému pokoji v tátově sterilním, ultramoderním bytě, který mu poskytla vláda.

Při pomýšlení na otce mi v žaludku zavířili motýli. Po odchodu ze školy jsem mu řekla, že bydlím s kamarádkou a že si hledám práci ve službách. Pořád je zklamaný, že jsem se rozhodla nehlásit na univerzitu.

Kdyby znal pravdu, byl by ještě zklamanější.

Poklepala jsem perem do stránky účetní knihy. Jaxon po mně chtěl, abych zjistila, kdo ze čtvrti ještě nezaplatil nájem a kolik dluží. Otupující práce. Ne jako úkoly, které dostávali Eliza a Nick. Ti dva pořád pobíhali po městě a lovili duchy nebo se zaplétali do potyček s konkurenčními jasnovideckými gangy. Když mě Jaxon poprvé pozval k Sedmi pečetím, představovala jsem si, že přesně tohle budu dělat. Ti dva pro něj pracovali déle než já, ale

přesto jsem byla netrpělivá, zvlášť proto, že se mi nedařilo rozvíjet své schopnosti. Toužila jsem po nějakém důležitém úkolu, který by skutečně prověřil, co umím.

Ne že bych o něco takového někdy požádala přímo. Jaxon Hall dokázal být velmi zdvořilý, dokonce okouzující, ale taky pěkně náladový. Kdybych na něj zatlačila v nesprávnou chvíli, možná by to vypadalo, že nejsem dostatečně vděčná za práci, kterou díky němu mám, a já si nemohla dovolit o ni přijít. Měla jsem pocit, že pokud člověka z jasnovideckého podsvětí jednou vyhostí, už se zpátky nikdy nevrátí.

Tolik jsem riskovat nemohla. Teď když jsem věděla, že tenhle svět existuje, nesměla jsem dovolit, aby mě z něj vyloučili.

Víčka jsem měla jako z olova. Zvedla jsem oči od čísel a promasírovala si zatuhlý krk.

Slunce viselo nízko na obloze a barvilo ji měděně zlatým odstínem. V pohodlí našeho hnízdečka bylo snadné zapomenout, že by mě naše milovaná vláda mohla oběsit, kdyby se někdy dozvěděla, co vlastně jsem — nepřírozená. Právě takhle Scion nás vidoucí nazýval.

Narovnala jsem záda a upravila si svetr, když tu jsem oknem zahlédla Elizu. Měla zrudlé tváře, vlasy rozčuchané větrem a oči jí zářily.

Elize Rentonové bylo dvacet let a pracovala pro Jaxona už přes rok. Z toho, co se mi povedlo vypožorovat — během papírování jsem všechno kolem sebe pečlivě sledovala —, byla chytrá a vynalézavá, ale nesoustředěná. Švadlena, umělkyně, vidoucí. Dneska na sobě měla hedvábné šaty ve stejném světle zeleném odstínu, jaký mají její oči, a přes ně sametový kabát. Odvážně se vrhla do zimy, aby nám přinesla oběd, říkala, že stejně musí na pochůzku a já si zasloužím přestávku od každodenních výprav pro kávu a jídlo, ale vracela se s prázdnýma rukama.

„Žádnej kofein?“ zeptala jsem se, když šla s odhodlaným výrazem po schodech, ale to už byla pryč. „Elizo?“

„Jaxone!“

Její vysoké boty svižně klapaly nahoru. Opustila jsem své místočko a následovala ji. Jakákoli výmluva dobrá. Než jsem došla na odpočívadlo v druhém patře, už klepala na dveře Jaxonovy pracovny. Vyzařovala z ní nervózní energie, přenášela váhu z jedné nohy na druhou.

Dveře se se zaskřípěním pootevřely. Jaxon Hall v nich stál v županu, černé vlasy neměl uhlazené brilantinou jako obvykle.

„Přinesla jsi tu kávu, drahá?“ zeptal se. Pod očima se mu rýsovaly zašedlé kruhy.

„Fakt to hrozně nerada říkám,“ vyhrkla Eliza, „ale na kafe nemáme čas.“

Proklouzla kolem něj. Já vstoupila hned za ní a pohledem jsem Jaxonovi naznačila, že netuším, o co jde. Mezi prsty si protáčil zapálený doutník.

Nebyla jsem si jistá, co si o Jaxonovi myslet. Nebyla jsem si dokonce ani jistá, jestli se mi zamlouvá, nebo ne. Jasně bylo jen to, že můj šéf je muž mnoha tajemství. Byl přinejmenším výstřední a taky děsivý, jeho úšklebek byl příslibem pohromy a mléčně modré oči dokázaly prohlédnout cokoli skrz naskrz. Nejslavnější vidopán londýnského podsvětí byl stejnou měrou milován i obáván — tak to alespoň tvrdil Nick.

Jaxonovi jako šéfovi gangu náležela nejlepší místnost v domě. Pyšnila se velikými okny, starožitným stolem, gramofonem, lampou se stínidlem z vitrážového skla, lahvemi absintu a nesčetnými policemi plnými knih a dekorací z černého trhu. Nick už tady byl, rozvaloval se na lenošce.

Nick Nygård byl Jaxonův koč, jeho zástupce. To on mě vytrhl z mého starého života, představil mě Jaxonovi a přivítal mě v tomto novém bytí.

„Dobré odpoledne.“ Promnul si oči. „Ahoj, *sötnos*.“

Začal mi tak říkat před nedávnem. Ve švédštině to znamenalo „sladký nosík“. Zdálo se mi to roztomilé. Celý Nick byl roztomilý.

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

Eliza sebou plácla vedle něj a odstrčila mu z lenošky nohy, aby si udělala místo.

„Jaxone,“ vyhrkla a snažila se popadnout dech, „jeden z našich kurýrů mě právě odchytil na černém trhu a poprosil mě, abych ti to vyřídila co nejdřív. Tvrdil, že Didion Waite —“

„Nemůže to být natolik zásadní, pokud se to týká Didiona Waita, zlato. Ten člověk je kašpar.“ Jaxon se na mě zadíval. „Paige, přišla by nám k duhu trocha čaje.“

Normálně bych se zeptala, kolik chce cukrů — jeho přání se měnilo skoro každý den. Ale místo toho mi veškeré podráždění, které se ve mně sbíralo poslední tři měsíce, vybublalo jako láva až do hrdla a mně ze rtů uniklo:

„Ráda bych tu zůstala.“

Jaxonovo obočí vyskočilo kamsi k linii vlasů.

A všechen ten žár ve mně zledovatěl.

Rozhodně mě teď odsud vykopne. Budu se muset vrátit zpátky k otci. Nikdy se nenaučím používat svůj dar. Nakonec se nějak projeví a já nebudu mít sebemenší tušení, jak ho skrýt nebo ovládat. Skončím na šibenici, ještě než mi bude sedmnáct. Smrt za to, že jsem příliš hrdá, než abych šla uvařit čtyři hrnky čaje. Smrt čajem.

„Elizo,“ pronesl Jaxon a nespouštěl ze mě oči, „pokračuj.“

Tiše jsem začala znovu dýchat.

„Víte, jak Didion hledá cenný duchy do aukce? No, tak se mu podařilo objevit Sarah Metyardovou,“ oznámila Eliza. Jaxon ztuhl. „Najal někoho, aby ji svázal, ale nakonec to podělali a vyprovokovali ji. A ona teď řádí.“

Jaxon se opřel a zdálo se, že veškerou pozornost upírá na prasklinu ve stropě.

„Zdivočelý poltergeist,“ pronesl. „Ale, ale, drahý Didione, do čeho ses to namočil?“

Chvilku jsme tam seděli v napjatém tichu. Nakonec se Jaxon zhluboka nadechl, postavil se a pak vyrazil po schodech do nejvyššího patra. Nick a Eliza si vyměnili znepokojené pohledy.

Odkáslala jsem si.

„Pardon,“ řekla jsem, „ale kdo je Sarah Metyardová?“

Nick se uchechtl. „Zapomínám, že jsi tu s námi teprve pět minut, Paige. Musíš mít tisíce otázek.“

Pokynutím mi naznačil, ať se k nim přisunu blíž. Eliza na mě povzbudivě kývla, i když se tvářila obezřetně. Pořád jsem měla podezření, že si nepřeje, aby se k jejich semknuté rodince připojil někdo další. Usadila jsem se na lenošce vedle Nicka a snažila se nevnímat jeho blízkost.

„Víš, co je poltergeist, ne?“ zeptala se Eliza.

„Násilný typ vlamače — duch, který dokáže ovlivňovat fyzický svět.“

„Přesně tak. Poltergeisti jsou extrémně nebezpeční, protože ti můžou fyzicky ublížit, ale taky jsou v porovnání s dalšími duchy dost vzácní a je těžký je polapit, takže se prodávají za hromadu peněz.“

Nick zachytil můj pohled. Věděl, jak důvěrně jsem s poltergeisty obeznámena, Eliza o tom však neměla ani tušení. Vzal si od ní složku označenou písmenem M, kterou vylovila z knihovny vedle pracovního stolu.

„Duch Sarah Metyardové se tu potuluje už pár století,“ navázal Nick. „Metyardovou pověsili za vraždu mladé dívky jménem Anne Naylorová, jedné z jejích učednic, v roce 1758.“

Obrnila jsem se před tím, co bude následovat. „Proč by vraždila vlastní učednici?“

„Smrt Naylorové byla nehoda, ale zároveň byla důsledkem extrémního zanedbávání a krutosti.“ Nick s nakrčeným obočím otevřel složku. Uvnitř byly výpovědi svědků, zažloutlé mapy Londýna osmnáctého století, úmrtní listy a přepisy. Přejela jsem je očima. „Metyardová a její dcera, která se taky jmenovala Sarah —“

„Ale říkalo se jí Sally,“ vložila se do toho Eliza. „I ona byla obětí matčiny brutality. Ale to jí nezabránilo vybíjet si krutost na dívkách v jejich péči. Každopádně, Sarah a Sally...“

„...vlastnily buď kloboučnictví, nebo galanterii, možná obojí. Několik dívek z okolních dílen u nich bylo v učení. Jedna z nich se jmenovala Anne Naylorová, říkalo se jí taky Nanny.“

Pozorně jsem poslouchala a snažila se zapamatovat si každou podrobnost.

„Se všemi dívkami zacházely příšerně, ale Anne byla slabá,“ vykládala Eliza. „Nedokázala pracovat tak rychle jako ostatní učednice, a proto se stala oblíbeným terčem obou Metyardových. Sarah jí nedávala pořádně najíst, nutila ji pracovat do padnutí, vůbec se o ni nestarala — dokonce té chudince museli uříznout prst, protože se jí na něm vytvořil absces a ony jí zřejmě nedovolily navštívit doktora.“ Eliza si olízla svůj prst a otočila na další stránku. „Dvakrát utekla, ale chytily ji. A za trest ji po druhým útěku zbily, přivázaly ke dveřím a nechaly ji tam bez jídla a pití. Po několika dnech tohohle mučení ostatní učednice v panice zavolaly Sally.“

Očima jsem sklouzla ke stránce a přečetla si, co říkaly. Skoro jsem slyšela jejich vyděšené hlasy.

Čtvrtého dne přestala mluvit a brzy nato vydechla naposledy. Ostatní dívky viděly, že její tělo visí celou vahou na provazech, kterými byla připoutána ke dveřím, a úplně zděšené začaly volat: „Slečno Sally! Slečno Sally! Nanny se nehýbe!“ Dcera pak vyšla nahoru a řekla: „Jestli se nehýbe, já ji k tomu donutím.“ A poté zesnulou bila do hlavy podpatkem svého střevíce.

„Metyardovy se Anne snažily oživit,“ vyprávěla dál Eliza, „ale byla už mrtvá. Bylo jí teprve třináct.“

Měla bych být otřesená, ale za posledních pár měsíců jsem podobných příběhů slyšela příliš mnoho. Dozvědět se něco o slavných duších hlavního města byla součást mého vzdělávání.

„Samozřejmě se snažily Anninu smrt utajit,“ pokračovala Eliza. „Prohlásily, že utekla, a tělo ukrývaly v truhlici na půdě dva měsíce, ale ten puch se nedal maskovat navzdýcky. Sarah Metyardová

odřízla ruku s chybějícím prstem a spálila ji, aby nemohla posloužit jako důkaz, že jde o Anne, ale zbytek těla se rozhodla raději nepálit, aby si sousedi něčeho nevšimli. Nakonec ho rozsekaly na kusy a Metyardová je naházela do stoky — do *kloaky*, jak se tomu tehdy říkalo.“

„V některých verzích příběhu se tvrdí, že zabily i Anninu osmiletou sestřičku Mary, která taky patřila mezi jejich učednice,“ navázal Nick. „Nějaký hlídač nakonec našel kusy Anniny mrtvolky, ale mělo se za to, že je tam pohodil vykradač hrobů nebo chirurg, takže nikdo nic nevyšetřoval.“

„Vypadalo to, že jim to prostě prošlo,“ řekla Eliza, která si svou roli vypravěčky očividně užívala. „Ale jak roky plynuly, chovala se Sarah čím dál surověji i k vlastní dceři. Sally se nakonec odstěhovala k muži jménem Richard Rooker a ten jí nabídl práci. Začala s ním bydlet a stala se i jeho milenkou, ale Sarah je nenechala na pokoji — očividně se bála, že Sally někomu poví o té vraždě. Rooker jednoho dne vyslechl jejich hádku a z toho, co uslyšel, neměl dobrý pocit, zatlačil na Sally a ta mu všechno přiznala. Rooker upozornil příslušný úřady, nejspíš si myslel, že Sally dostane nižší trest, když ji tolik ovlivňovala matka — ale nestalo se. Obě Metyardovy byly oběšeny v Tyburnu...“

„...roku 1768.“ Nick složku zaklapl. „Duchové vrahů často pronásledují duchy svých obětí. Vsadím se, že když teď Sarah Metyardovou vyprovokovali, půjde po Anne Naylorové.“

Olízla jsem si rty. A to jsem si před pouhými pár měsíci myslela, že mrtví taky mrtvými zůstávají.

„Takže,“ nadhodila jsem a snažila se mluvit tak, jako by mi to všechno připadalo naprosto normální, „víte, kde Anne je?“

Eliza se natáhla po složce s písmenem N. „Taky se z ní stal poltergeist a zabydlela se na stanici metra Farringdon. Až si uvědomí, že její vražedkyně je na svobodě, bude běsnit.“

„Ale ona už přece ‚na svobodě‘ byla předtím, ne?“

„Vlastně jo, ale poltergeisti většinou nejsou agresivní, dokud je někdo nevyruší. Ovšem když se ti je rozrušit podaří, rádi se